

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

VD GENYUS s.r.o.,
se sídlem Trojanova 2022/12, Praha 2
zastoupený JUDr. Michalem Novákem, advokátem
se sídlem Tyršova 231, Litomyšl

proti

žalovanému

Státní úřad inspekce práce
se sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2021, č. j. 1450/1.30/21-4,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 22. 6. 2021, kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 14. 1. 2021, č. j. 25726/9.30/20-9, kdy byl výrokem I. změněn výrok I. část A. prvostupňového rozhodnutí, dále tímtéž výrokem I. výrok I. část A. prvostupňového rozhodnutí zčásti zrušen a řízení v téže části zastaveno, výrokem III. změněn výrok III. prvostupňového rozhodnutí ohledně výše uložené sankce a výrokem IV. rozhodnuto, že v ostatním se napadené výroky I., III. a IV. prvostupňového rozhodnutí potvrzují a odvolání se zamítá.
2. V žalobě žalobce uvedl, že napadá výše popsané rozhodnutí vydané žalovaným, a to ve výroku I., výroku III. a výroku IV. napadeného rozhodnutí; výrok II. žalobce touto žalobou nenapadá.
3. Napadenými výroky byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) a § 140 odst. 2 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a byla mu uložena pokuta dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 1 075 000 Kč.
- 4.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce uvedl, že žalovaný a správní orgán I. stupně rozhodli tak, že žalobce je vinen ze spáchání přestupku dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neboť žalobce měl zastřeně zprostředkovávat zaměstnání, když měl pronajmout pracovní síly v podobě svých zaměstnanců, resp. tyto zaměstnance dočasně přidělit k výkonu pomocných prací na poli, ke společnosti Farma Božice, s.r.o. bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, a nedodržet podmínky pro zprostředkování zaměstnání. Dále byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 140 odst. 2 písm. g) zákona o zaměstnanosti, neboť neměl v místě pracoviště „pole za klášterem“ kopii dokladu prokazujícího existenci pracovněprávního vztahu u zaměstnance T. I. M. (pro část skutku ve vztahu k zaměstnancům R. B., N. K. a K. L. bylo řízení zastaveno). Za spáchání výše uvedených přestupků byla žalobci dle ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokuta, a to ve výši 1.075.000,- Kč (původně 1.100.000,- Kč). Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč.
6. Spor mezi žalobcem a žalovaným je v tom, zdali prováděné činnosti žalobce pro společnost Farma Božice, s.r.o. byly poskytovány na základě smlouvy o dílo nebo zda šlo o zastřené agenturní zaměstnání, a zdali žalobce měl pracovněprávní listiny svých zaměstnanců v dostatečné blízkosti místa, kde se práce zaměstnanci nacházeli (na poli) či nikoliv.
7. Následně žalobce popsal skutkové důvody, na základě kterých považuje výše uvedené výroky napadeného rozhodnutí za nezákonné:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Žalobce uzavřel dne 1. 2. 2019 se společností Farma Božice, s.r.o. rámcovou smlouvu o poskytování služeb (dále jen „rámcová smlouva“), na základě které se žalobce dle článku I. této smlouvy zavázal pro společnost Farma Božice, s.r.o. provést dílo formou konkrétních vyjmenovaných činností - např. úklidové služby, příprava zemědělských pozemků k osevu nebo sadbě, sázení sazenic, sklizeň produktů, třídění odpadů, apod. Způsob stanovení odměny za vyhotovení díla vymezený v čl. II rámcové smlouvy nebyl sjednán výpočtem za hodinu práce, ale za množství podle různých druhů výsledků činností. Smluvní ujednání o stanovení ceny za zhotovení díla žalobcem pro společnost Farma Božice, s.r.o. odpovídá ustanovení § 2586 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), podle něhož platí, že cena díla je ujednána dostatečně určitě, pokud je dohodnut způsob jejího určení, kdy ani mezi smluvními stranami nebylo o těchto skutečnostech sporu.
9. Žalobce v návaznosti na to uvádí, že žalovaný nesprávně vyhodnotil skutečný charakter spolupráce mezi žalobcem a společností Farma Božice, s.r.o., která rozhodně neodpovídá agenturnímu zaměstnávání (např. veškeré povinnosti zaměstnavatele vůči svým zaměstnancům vykonával žalobce) a na základě toho žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že skutečná spolupráce mezi dotčenými subjekty neodpovídá podmínkám ujednané rámcové smlouvy, ale naopak jde o snahu zakrýt provádění agenturního zaměstnávání žalobcem bez příslušného povolení.
10. Spolupráce mezi žalobcem a společností Farma Božice, s.r.o. je dle žalobce běžným způsobem spolupráce mezi žalobcem a jinými smluvními partnery, bez ohledu na to, zda tito smluvní partneři například potřebují služby žalobce uvnitř budov či na poli, zda na jiné či obdobné činnosti poptávají i jiné subjekty než žalobce či nikoliv, přičemž žalobce uvádí, že i s jinými klienty uzavírá obdobné rámcové smlouvy.
11. Rozsah činností zajišťovaných žalobcem byl nastaven širěji z důvodu, aby nebylo nutné pro každé jednotlivé dílo zhotovované žalobcem pro společnost Farma Božice, s.r.o. uzavírat samostatnou smlouvu o dílo (ve které budou stále opakovány tytéž obchodní a platební podmínky). Smluvní strany se tak dohodly na tom, že bude uzavřena jednotná/rámcová smlouva, kde smluvní strany nastaví obecné společné podmínky pro v budoucnu vykonávaná díla. Jednotlivá díla, která společnost Farma Božice, s.r.o. potřebovala vykonávat v různých termínech, pak byla v rámci obecně nastavených podmínek specifikována jednotlivými ústními objednávkami ze strany společnosti Farma Božice, s.r.o.
12. Žalobce dále uváděl řadu tvrzení, jimiž vyvracel, že se jednalo o zastřené agenturní zaměstnávání, a to zejména v oblastech způsobu stanovení ceny díla (byly stanoveny ceny za příslušné jednotky, např. konkrétní plochy, konkrétní hmotnosti či počet kusů), ujednání o způsobu předání a způsob předání dokončeného díla (docházelo k průběžnému odsouhlasení provedených prací a jejich předávání přímo jednatelem žalobce), vztahu k dílu (žalobce se zavázal provádět dílo na svůj náklad i své nebezpečí, což doložil i fakturami, z nichž je patrné, že jednotlivé fakturované částky se v průběhu měsíců měnily v závislosti na množství odvedené práce, nikoli v závislosti na počtu odpracovaných hodin), časového a místního rámce provádění díla (proměnlivá povaha, nikoli poskytnutí určitého počtu pracovníků po několik měsíců, prováděli stále stejné činnosti, jak by bylo obvyklé u agenturního zaměstnání), určování pracovní doby zaměstnanců (pracovní dobu a jednotlivé odpracované hodiny evidoval sám žalobce, zpravidla jeho jednatel, popř. jím pověřený zástupce, tato evidence pak byla podkladem pro stanovení mzdových nároků jednotlivých zaměstnanců, které byly hrazeny žalobcem jakožto jejich zaměstnavatelem; byl to právě žalobce, kdo určoval počátek a konec pracovní doby jednotlivých zaměstnanců a tudíž on sám určoval čas, který zaměstnanci žalobce strávili na plnění a zhotovování díla pro společnost Farma Božice, s.r.o.; zaměstnanci žalobce nebyli společností Farma Božice, s.r.o. nijak podřízeni, způsob provádění díla (v rámci správního řízení nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nijak tvrzeno, ani prokázáno, že by žalobce a jeho zaměstnanci postupovali výlučně dle pokynů společnosti Farma Božice, s.r.o. a považovali tak společnost Farma Božice, s.r.o. za svého „nadřízeného“ či zaměstnavatele), poskytování pracovních pomůcek (pracovní pomůcky jednotlivým zaměstnancům žalobcem poskytoval a zajišťoval právě žalobce, nikoliv společnost Farma Božice, s.r.o. a to až na naprosté výjimky, kdy bylo nutné je poskytnout okamžitě), placení mzdy (zaměstnanci žalobce byli po dobu plnění činností a zhotovování dílčí děl pro společnost Farma Božice, s.r.o. odměňováni na základě ujednání v pracovněprávních dokumentech uzavřených mezi žalobcem a příslušnými zaměstnanci a žalobce fakturoval společnosti Farma Božice, s.r.o. podle výsledků činností, nikoliv dle odpracovaných hodin jeho zaměstnanců s případnou přírážkovou provizí) a konečně také

v oblasti školení zaměstnanců (školení zaměstnanců zajišťoval přímo jednatel žalobce, nikoli společnost Farma Božice, s.r.o.).

13. Žalobce taktéž zpochybnil výpověď paní A., neboť tato pracuje pro společnost KBB Internationale s.r.o. a mezi touto společností a společností Farmou Božice, s.r.o. mohly být nastaveny jiné podmínky obchodních vztahů, navíc její výpovědi nebyl přítomen zástupce žalobce.
14. Žalobce je dále přesvědčen, že výpověď paní F., pracovnice společnosti Farma Božice, dokazuje jeho tvrzení, o tom, že jeho zaměstnanci se nemohli cítit podřízeni Farmě Božice, když ta ve své výpovědi uvedla, že práci jednotlivým zaměstnancům přidělovali koordinátoři, ona jen každý den ráno zadala, kolik mají nasbírat jakých plodin, tedy jaké byly potřeby objednatele služeb obviněného. Paní F. tak v jednotlivé dny poskytovala žalobci konkretizující pokyny od objednavatele díla, tj. společnosti Farma Božice, s.r.o., podle toho, jak společnost Farma Božice, s.r.o. v daný den potřebovala dílo splnit. Objednavatel díla má právo dílo kdykoli konkretizovat dle svých aktuálních potřeb, zhotovitel díla je pokyny objednavatele vázán a je povinen postupovat v souladu s těmito doplňujícími pokyny. Základním principem smlouvy o dílo je, že zhotovitel je vázán pokyny objednavatele, přičemž jeho zástupce může na pracovišti na to plnění i dohlížet.
15. Ze strany žalovaného není nijak prokázána jím tvrzená hierarchie zaměstnanců u společnosti Farma Božice, s.r.o. Je logické, že pokud se na stejném místě nacházejí pracovníci více zaměstnavatelů, je nutné koordinovat jejich činnosti a vztahy. Bylo by velice neefektivní, pokud by žádná komunikace mezi odlišnými subjekty neprobíhala.
16. Žalobce taktéž připomíná rozhodnutí NSS, který ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2015, čj. 2 Ads 173/2014-28, dospěl k závěru, že v případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, za to v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.
17. Ani další tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí nemohou dle žalobce v žádném případě svědčit tomu, že by šlo o zastřené agenturní zaměstnávání.
18. Pokud jde o otázku přítomnosti pracovněprávních listin, spočívající v tom, že se měl žalobce dopustit přestupku tím, že v den kontroly neměl v místě pracoviště „Pole za klášterem“ v katastrálním území Božice kopie dokladů prokazující existenci pracovněprávního vztahu u zaměstnanců R. B., T. I. M. a N. K., žalobce je přesvědčen, že vzhledem k charakteru práce, tj. práci na poli, není dle žalobce minimálně vhodné a de

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

facto ani možné mít u sebe doklady prokazující pracovněprávní vztahy zaměstnanců žalobce, ať už v listinné či elektronické podobě, kdy tyto by se mohly poškodit, znehodnotit či dokonce ztratit. Výklad žalovaného žalobce považuje za přespříliš přísný a formalistický.

19. Žalobce dále považuje za nesprávný postup žalovaného, když nemohl být přítomen u výslechů jiných osob inspektory, na které správní orgán odkazuje. Aby se jednalo o řádně procesně použitelný důkaz, který lze přičítat k tíži žalobce, žalobce má za to, že by musel být při konání takového úkonu přítomen. Správní orgán vyslychal i osoby cizinců, u kterých lze mít značné pochybnosti o tom, že rozuměli otázkám inspektorů, a že protokoly obsahují skutečně to, co tyto osoby sdělili, a co tím mysleli. Žalobci nebylo dána možnost klást žádné otázky, přesto jsou tyto výpovědi kladeny k jeho tíži.
20. Konečně je žalobce přesvědčen, že jemu uložená pokuta má likvidační charakter.
21. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobcem předestřené žalobní body se de facto překrývají s žalobcem již vznesenými námitkami v podaném odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, respektive již dříve v přestupkovém řízení před oblastním inspektorátem práce.
22. Žalovaný považuje své rozhodnutí, jakož i rozhodnutí oblastního inspektorátu práce za správné, řádně odůvodněné a vydané v souladu s právními předpisy, přičemž žalobcovy námitky v nich má za řádně vypořádané, když toliko pro úplnost dodává, že rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, coby prvostupňové rozhodnutí, a rozhodnutí žalovaného spolu tvoří jeden celek a požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí nelze chápat jako nárok odvolatele na explicitní reakci na každou a jakoukoli jednotlivou odvolací námitku (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 22 Ca 294/2009 - 41, ze dne 10.3.2011, a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 237/2014 -9, ze dne 22.10.2014).
23. Pokud se jedná o žalobcem uváděné námitky ve vztahu k uloženému správnímu trestu pokuty, jak oblastní inspektorát práce, tak žalovaný zohlednili při určení druhu a výměry správního trestu ve vztahu k tomuto zákonem stanovená kritéria, přičemž se mimo jiné důkladně zabývali rovněž povahou činnosti žalobce, respektive jeho osobními a majetkovými poměry, přičemž žalovaný má za to, že jak žalovaným, tak oblastním inspektorátem práce uvedené je plně přezkoumatelné, přičemž žalovaný a oblastní inspektorát práce vycházely jak z dokladů doložených v přestupkovém řízení žalobcem, tak z údajů dostupných z veřejných rejstříků.

III.

Obsah správního spisu

24. Soud věc rozhodoval na základě správního spisu, jenž zejména obsahuje:
25. Napadené rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj, kdy bylo částečně změněno prvoinstanční rozhodnutí, ale ohledně prvního přestupku jen co do formulace; pokud jde o přestupek druhý, tam byl výrok ve vztahu ke dvou zaměstnancům zrušen a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řízení pro tuto část skutku zastaveno. V jiných částech se žalovaný ztotožnil s argumentací Oblastního inspektorátu.

26. Ve spise je založen protokol o kontrole ze dne 13. 1. 2020, kterou provedl tento Oblastní inspektorát, dále Oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 29. 9. 2020, v němž byl žalobce vyrozuměn o tom, pro jaké skutky se s ním řízení vede a taktéž byl tímto Oznámením poučen o svých právech.
27. Žalobce se k tomuto Oznámení o zahájení řízení vyjádřil dne 14. 10. 2020, přičemž obvinění zcela odmítl a poprvé vyslovil řadu námitek, které obsahuje i žaloba.
28. Dále je ve spise rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 3. 2. 2021, jímž byl žalobce uznán vinným pro oba předmětné přestupky. Oblastní inspektorát práce odkázal na vlastní zjištění na místě samém a nepřisvědčil argumentaci žalobce. Setrval tedy na názoru, že se jednalo o skryté agenturní zaměstnávání a že povinnost mít na místě doklady prokazující existenci pracovněprávního poměru nebyla splněna.
29. Ve spise je taktéž odvolání žalobce ze dne 16. 2. 2021, v němž žalobce setrval na své argumentaci.
30. Soud má k dispozici též kontrolní spis správního orgánu prvního stupně, v němž se nachází:
31. Ručně psaný záznam o zahájení kontroly, dále záznam o poskytnutí součinnosti, kterou inspektorům poskytla paní M. F., která uvedla, že asi dva roky (zejména v sezoně) pracuje pro Firmu Božice s. r. o., přičemž vykonává funkci manažerky polní výroby, polní výrobu tedy plánuje, koordinuje a eviduje. Zejména tedy plánuje práci na každý den a rozděluje podle potřeby pracovníky do jednotlivých skupin. Podřízená je jednatelem společnosti Farma Božice. Uvedla, že v den kontroly probíhala sklizeň papriky, kterou sklízeli dohromady jak kmenoví zaměstnanci Farmy Božice, tak zaměstnanci subdodavatelů. Zaměstnanci kmenoví a subdodavatelů nebyli od sebe nijak rozlišeni a není ani nijak rozlišováno, co kdo z nich nasbírá, resp. kolik toho nasbírá. Zaměstnanci třetích subjektů jsou podřízeni svým koordinátorům, kteří přidělují práci konkrétním zaměstnancům. Základní pracovní pomůcky přiděluje jejich zaměstnavatel; rukavice, pláštěnky apod. zajišťuje Farma Božice.
32. Dále se v kontrolním spise nachází záznam o poskytnutí součinnosti panem J. D. za VD GENYUS s. r. o. Ten uvedl, že na místě pracuje pro žalobce, řídí pracovníky této společnosti. Pracují osm až devět hodin. Je v pracovním poměru na základě pracovní smlouvy. Dále uvedl, že všichni pracovníci pracují dohromady, nejsou nijak rozlišeni. Není ani rozlišeno, co kdo z nich sklídl. Všichni jsou podle něj podřízeni paní F., která jim nejprve ráno řekne, co mají dělat a on si potom řídí své lidi. S ostatními koordinátory nekomunikuje, jen s paní F..
33. Součástí kontrolního spisu je také záznam o zjištění na místě ze dne 25. 7. 2019, kde se konstatuje, že ten den na poli probíhala sklizeň papriky. Všichni pracovníci na poli vykonávali stejnou práci, nebylo je možno nijak rozlišit, vše se sklízelo dohromady. Před odjezdem inspektorů se na pobočku Farma Božice dostavil jednatel žalobce. Inspektoři mu předložili průkaz inspektora, předali mu záznam o zahájení kontroly, který p. D. stvrdil svým podpisem. Následně inspektorům sdělil, že není schopen na pobočce předložit doklady prokazující existenci pracovněprávního poměru.
34. Dále jsou v kontrolním spise zaevidovány dohody o provedení práce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.
Posouzení žaloby

35. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
36. Pokud jde o první z přestupků, tedy o **zastřené zprostředkování zaměstnání**, soud se především neztotožnil s námitkou směřující vůči tomu, jak správní orgány obou stupňů hodnotily rámcovou smlouvu, kterou žalobce uzavřel se společností Farma Božice, s.r.o.
37. Jakkoliv lze souhlasit se žalobcem v tom, že není v kompetenci úřadů inspekce práce hodnotit platnost této smlouvy jakožto úkonu soukromoprávní povahy, nelze přisvědčit tomu, že by zároveň byly povinny hodnotit zjištěné skutečnosti právě a pouze jen v mezích této smlouvy.
38. Byť tedy není pochyb o tom, že předmětná rámcová smlouva mezi žalobcem a společností Farma Božice s.r.o. uzavřena byla, podkladem pro rozhodování úřadů inspekce práce nebylo to, jak byla plnění poskytovaná ze strany žalobce v této smlouvě nazvána, ale to, jakými skutečně byla. Podstatné jsou tedy ty skutečnosti, které orgány inspekce práce reálně zjistily, nikoliv to, jak byly ze strany žalobce formálně označeny ve smlouvě, byť i řádně a platně uzavřené.
39. Žalovaný, ani správní orgán I. stupně tedy nepochybily, jestliže své závěry odůvodnily právě provedenými skutkovými zjištěními, pokud shledaly, že plnění poskytovaná žalobcem nesplňují definici dodání díla, ale jsou činnostmi odlišnými.
40. Vycházejí z toho soud proto nepřisvědčil žalobní argumentaci vyjádřené v části III. žaloby, v níž žalobce právě s odkazem na smluvní ujednání prezentoval svou činnost pro společnost Farma Božice s.r.o. jako zhotovení díla.
41. Soud konstatuje, že celá tato část žalobní argumentace je rozporná, neboť žalobce v ní soustavně předmětnou rámcovou smlouvu označuje jako smlouvu o dílo, avšak tomu neodpovídá ani formální označení této smlouvy, ani její obsah.
42. Předmětná rámcová smlouva byla totiž výslovně označena nikoliv jako smlouva o dílo, ale jako smlouva podle ust. § 1746 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, tedy konec konců jako tzv. smlouva nepojmenovaná.
43. Jestliže by měl žalobce v úmyslu upravit své vztahy se společností Farma Božice s.r.o. smlouvou o dílo, nic by mu nebránilo uzavřít ji podle ust. § 2586 a násl. občanského zákoníku, v nichž je právě takový žalobní typ precizován. Neučinil-li tak, bylo to sice jeho právem, ale pak nese riziko toho, že plnění poskytovaná podle takové nepojmenované smlouvy budou hodnocena jinak, než jako zhotovení díla – což se právě v projednávané věci stalo.
44. Nadto je třeba zdůraznit, že ani obsahově nejsou předmětem ujednání v předmětné rámcové smlouvě taková plnění, která by odpovídala definici zhotovení díla podle občanského zákoníku. Jsou-li předmětem smlouvy činnosti jako 1. úklidové služby, 2. příprava zemědělských pozemků k osevu nebo sadbě, 3. sázení sazenic, 4. sklizeň produktů, 5. třídění odpadů, 6. balení zboží, 7. opravy, čištění a likvidace obalů, 8. montáž

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zemědělských zařízení a strojů, zhotovení a údržba příslušenství zemědělských pozemků, pak to nijak nekoresponduje s vymezením díla podle ust. § 2587 občanského zákoníku, tedy zhotovení určité věci, případně údržba, oprava nebo úprava věci, nebo činnost s jiným výsledkem.

45. Činnosti popsané ve smlouvě tedy nesměřují ke zhotovení konkrétního či jedinečného díla, ale jsou naopak typickými opakovanými činnostmi jako je úklid, sázení a sklizeň, třídění odpadů, opravy, montáž apod. Ostatně je zřejmé, že ve smlouvě uvedeným činnostem schází jakékoliv vymezení co do konkrétního způsobu provedení, místa a času provedení apod. Smlouva tedy neobsahuje žádná ujednání, z nichž by bylo možno seznat, že jejím předmětem je zhotovení konkrétního a jedinečného díla.
46. I s ohledem na to soud tedy uzavírá, že správní orgány obou stupňů nepochybily, jestliže své závěry odůvodnily nikoliv tím, co bylo formálně uvedeno v rámcové smlouvě, ale tím, co bylo zjištěno při kontrole.
47. Dále, pokud jde o žalobní argumentaci k prvnímu z přestupků, soud konstatuje, že tyto námitky jsou v podstatné míře shodné s těmi, které žalobce uplatnil již v odvolání. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalovaný se s těmito námitkami vypořádal. V takovém případě mohl žalobce v žalobě namítat nesprávnost tohoto vypořádání, buď proto, že některá z námitek byla vypořádána nedostatečně nebo zůstala zcela opomenuta, nebo že tyto námitky byly vypořádány nesprávně po věcné stránce. Takové tvrzení však žalobce v žalobě neuvedl, pouze zopakoval své námitky z odvolání, setrváváje na svém hodnocení činností poskytovaných společností Farma Božice s.r.o.
48. Městský soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
49. Soud tedy uzavírá s tím, že neshledal důvody k tomu, aby závěry žalovaného jakkoliv zpochybnil či odmítl. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně vyložil, na základě jakých skutkových zjištění správního orgánu I. stupně o žalobcově odvolání rozhodl a proč ke svým závěrům dospěl. Soud se pak s těmito úvahami a závěry ztotožnil, přičemž je neshledal nezákonnými.
50. Dále se soud zabýval námitkou vztahující se ke druhému přestupku, spočívajícímu v tom, že jako zaměstnavatel **neměl v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existence pracovněprávního vztahu** podle ust. § 136 odst. 1 nebo 2 zákona o zaměstnanosti.
51. Podle ust. § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, ve znění platném do 1. 8. 2021, *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že jako zaměstnavatel nemá v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu podle § 136 odst. 1 nebo 2.*
52. Podle ust. § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění platném do 1. 8. 2021, *právnícká nebo fyzická osoba je jako zaměstnavatel povinna mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu. Splnění povinnosti podle věty první se nevyžaduje, splnil-li zaměstnavatel povinnost oznámit okresní správě sociálního zabezpečení*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

den nástupu zaměstnance do zaměstnání, které mu založilo účast na nemocenském pojištění podle zákona o nemocenském pojištění.

53. Správní orgán I. stupně při kontrole zjistil, že žalobce neměl v místě pracoviště „pole za klášterem“ kopii dokladu prokazujícího existenci pracovněprávního vztahu u zaměstnanců R. B., T. I. Miteva a N. K.
54. Žalovaný pak v odvolacím řízení výrok ohledně tohoto skutku upravil tak, že ve vztahu k M. B. pro období dne 31. 7. 2019 a N. K. pro období od 28. 7. 2019 do 31. 7. 2019 se řízení o tomto přestupku zastavuje.
55. Soud konstatuje, že správní orgán I. stupně dostatečně určitě zjistil skutkový stav, když bylo zřejmé, že žalobce jako zaměstnavatel byl povinen mít na pracovišti uložené kopie dokladů o existenci pracovněprávních vztahů svých zaměstnanců, a to tak, aby je mohl na vyžádání kontrolních orgánů předložit. To se týká i situací, kdy pracovištěm je pracoviště terénní a je na zaměstnavateli, aby plnění této povinnosti i v takovém případě zajistil, jestliže tyto zaměstnance nemá přihlášené k nemocenskému pojištění u příslušné správy sociálního zabezpečení.
56. Žalobce v podaném odvolání nabízel mírnější výklad citované normy s tím, že šlo právě o terénní pracoviště, kdy s přihlédnutím k povětrnostním podmínkám by mohly takové doklady být poškozeny, a poukazoval na to, že v předmětném případě byly tyto doklady uloženy v místě ubytování zaměstnanců a mohly být kontrolnímu orgánu předloženy jen s minimálním časovým prodlením asi deseti minut.
57. S touto odvolací námitkou se žalovaný vypořádal tak, že v podstatné míře převzal argumentaci a závěry správního orgánu I. stupně a zdůraznil, že přísný výklad uvedené normy sleduje legitimní záměr, tedy zamezit nelegální práci.
58. Soud konstatuje, že žalobce v podané žalobě zopakoval svůj náhled na výklad ust. § 140 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, aniž by vyvrátil či zpochybnil zákonnost výkladu žalovaného orgánu. Soud proto – obdobně jako u předchozí žalobní námitky – uvádí, že závěry správních orgánů obou stupňů vycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a že jsou souladné jak s dikcí, tak se smyslem a účelem citované normy.
59. Ohledně požadavku žalobce na doplnění dokazování výsledkem inspektorů pak soud konstatuje, že takový návrh uplatnil žalobce již ve správním řízení, a že žalovaný se s tímto návrhem řádně vypořádal, když na straně 13 napadeného rozhodnutí vyložil, proč považuje skutková zjištění za dostatečná a provedení navrhovaných důkazů za nadbytečné.
60. Důkazní návrhy žalobce tedy byly výslovně vypořádány a soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožnil, maje za to, že ani žalobce konec konců nerozporoval samotnou skutečnost, že na terénním pracovišti „pole za klášterem“ předmětné doklady k dispozici neměl, a pouze polemizoval s právním hodnocením této skutečnosti.
61. Ani druhou žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.
62. Konečně se soud zabýval tvrzením žalobce ohledně údajné likvidační výše uložené pokuty.
63. Tuto námitku žalobce uplatnil již v odvolání, jmenovitě v jeho části III., a soud konstatuje, že žalovaný v odvolacím řízení se i s touto námitkou vypořádal, jak je zřejmé z textu napadeného rozhodnutí na straně 15 a 16. Žalovaný se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil a výši uložené pokuty upravil jen s přihlédnutím k tomu, že řízení o druhém z přestupků bylo zčásti zastaveno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

64. I ohledně této záležitosti soud shledal závěry žalovaného za srozumitelné a věcně správné. Z argumentace žalovaného je zřejmé, že ten vzal v úvahu všechny skutečnosti, jimiž žalobce v odvolání argumentoval, a následně vyložil, proč ke tvrzením žalobce nepřihlédl. Zejména pak zdůraznil, že uložený správní trest není sám o sobě způsobilý přivodit žalobci platební neschopnost, donutit jej k ukončení jeho podnikatelské činnosti, případně způsobit, že splacení pokuty se do budoucna stane jediným smyslem žalobcova podnikání.
65. Soud tedy dospěl k závěru, že námitka žalobce ohledně možné likvidační povahy uložené sankce byla řádně a věcně správně vypořádána již v odvolacím řízení, a že v podané žalobě žalobce – kromě opačného názoru na věc – neuvedl žádné skutečnosti, které by tyto závěry žalovaného vyvracely. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
67. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. února 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.